

Учасники слухань також проаналізували стан підготовки впровадження інституту кримінальних проступків в практичну діяльність органів досудового розслідування з 1 січня 2020 року, приведення у відповідність нормативно-правових актів та актів міністерств, центральних органів виконавчої влади відповідно до нововведених положень, обговорення проблемних питань такої підготовки та напрацювання шляхів їх вирішення.

Нажаль, що дане питання піднімається за 1,5 місяця до набрання чинності вищезазначеного закону. Адже, щоб впровадити інститут дізнання, який передбачений ним, необхідно створити відповідний підрозділ, укомплектувати кадровим складом, привести у відповідність нормативно-правові акти. Зрозуміло, що за такий короткий термін це неможливо.

Але, що маємо нині — раптом зареєстрований кілька тижнів тому від монобільшості законопроект № 2155, в якому пропонується відтермінувати вступ в дію Закону № 2617-VIII на один рік. Це переконливо засвідчує неготовність впровадження інституту кримінальних проступків.

При цьому в законопроекті наводяться аргументи стосовно того, що не всі органи кримінальної юстиції, у компетенцію яких згідно з чинним кримінальним процесуальним законодавством (ст. 216 КПК України) входить здійснення досудового розслідування щодо діянь, які належать до категорії кримінальних проступків, готові до здійснення цієї діяльності (не створені відповідні підрозділи, не підготовлені виконавці і т. ін.).

Список використаних джерел та літератури:

1. Кримінальний процес: підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін.; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. Х.: Право, 2013. 824 с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2013. №№9–13. Ст. 88.
3. Проект Закону про внесення змін до Розділу II "Перехідні положення" Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень" від 22 листопада 2018 р. №2617-VIII (щодо відтермінування часу вступу в дію). - Режим доступа: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66893 – Назва з екрана.

Ганько Юлія Олександрівна,
магістрантка історичного факультету,
Житомирський державний університет імені І. Франка

ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ У ФРАНЦІЇ

Шлюбний договір - угода між особами, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, а також подружжям. Практика такого договору відома нам ще з античних часів. Тоді дана угода була не обов'язковою і засвідчувалася дев'ятьма свідками. Вона регулювала питання з приданим та виплатами у разі розлучення подружжя.

Більшість країн світу давно визнали доцільність існування інституту шлюбного договору в законодавстві. У різних країнах цей інститут має свої особливості, проте мета його існування єдина – надати подружжю достатньо широкі можливості для самостійного визначення своїх майнових відносин у шлюбі [1]. Французьке законодавство визначає шлюб як цивільний договір, який укладений в законній формі і об'єднує чоловіка та жінку для спільного життя, надання взаємної підтримки.

У Франції регулятором сімейних відносин є Французький цивільний кодекс (далі - ФЦК) 1804 року. У Титулі V книги III «Про шлюбний договір і про режими майнових відносин між подружжям» передбачається наявність правових норм, спрямованих на регулювання такого правового інституту, як шлюбний договір та норми щодо режиму майнових відносин між подружжям[3, ст.222]. Шлюбний вік у Франції для чоловіків – 18 років, для жінок 15 років. Проте повнолітніми вважаються лише особи які досягли 21 року, тому і шлюб і шлюбний договір укладається за згодою батьків або осіб які їх замінюють. Шлюбний договір – це укладений у нотаріальній формі договір, який визначає режим майнових відносин подружжя, проте якщо шлюбний договір не укладається то на майно подружжя (дошлюбне і набуте в шлюбі) встановлюється законна спільність [4].

Спільність - це режим який позначає приналежність майна обом нареченим, або позначається саме майно яке є спільною власністю. Даний режим був започаткований ще за Наполеона Бонапарта і існує до сьогодні. Спільність, яка встановлюється при відсутності шлюбного договору чи шляхом простої заяви про те, що шлюб підпадає під режим спільності, підлягає правилам, закріпленим в ст.1401-1491 ФЦК [4]. Зміни, внесені в систему спільності у Франції, в загальних рисах полягають у звуженні кола майна, що входить у спільність і в обмеженні права чоловіка на управління цим майном [1].

Існує право про одноосібне володіння спільним майном, де чоловік управляє загальною частиною майна але важливі угоди він має заключати зі згодою жінки. Дружина в даному праві володіє своєю резервною частиною майна, яке вона набула за рахунок власних коштів. Важливим є порядок передачі майна після смерті одного із подружжя, згідно з законодавством майно після смерті чоловіка (дружини) передається його спадкоємцям. Той хто з подружжя залишився живим не має права на спадкування майна своєї дружини або чоловіка. Тому подружжя укладають шлюбний договір, де на власний розсуд врегульовують питання майна та його спадкування.

Цікавою є практика укладання шлюбу де існує роздільне володіння майном. Кожен має право лише на своє набуте майно до шлюбу, сюди відносяться і борги і кредитні зобов'язання за які кожен з подружжя відповідає особисто. В даній формі шлюбу договір має недоліки, оскільки у разі смерті одного із учасників договору все майно переходить родичам померлого. Тут ми спостерігаємо те, що майно подружжя не стає спільним і не власністю іншого учасника договору. В даному випадку укладають договір про дарування або заповіт.

Сьогодні у Франції укладають одностатеві шлюби, то, відповідно, суб'єктами шлюбного договору можуть бути особи однієї статі. Не можуть бути суб'єктами шлюбного договору особи, шлюб між якими забороняється за французьким законодавством, наприклад, наявність близьких родинних зв'язків, свояцтво тощо [1]. В шлюбному договорі подружжя мають на власний розсуд позначити кожен аспект свого сімейного життя, проте дані встановлення правила не мають суперечити нормам французького законодавства.

Згідно ст.1394 ФЦ всі договори подружжя має укладати перед нотаріусом і за згодою обох сторін. Також укладення шлюбного договору фіксується в свідоцтві про шлюб, дана норма покликана захистити комерційні інтереси. Більше того, французький законодавець в частині 4 ст. 1394 ФЦК ставить ще більші вимоги з метою захисту комерційних інтересів осіб [4]. Встановлюється імперативна норма про публічне опублікування шлюбного договору, коли один з подружжя є комерсантом на момент укладення шлюбу чи навіть якщо він стає таким в майбутньому [2].

У відповідності зі ст.1497 ФЦК подружжя може в своєму шлюбному договорі за допомогою різного роду домовленостей, змінити режим законної спільності майна [4]. Зокрема, вони можуть домовитися про те, що: 1) спільне майно буде складатися з рухомого майна та доходів; 2) на спільність не будуть поширюватися правила, що відносяться до управління спільним майном; 3) один з подружжя буде мати можливість вилучати з неї (спільності) певні речі в рахунок відшкодування збитків; 4) один з подружжя буде мати право на отримання визначеної частини спільного майна до його розподілу; 5) подружжю будуть належати нерівні частки; 6) між ними буде встановлена сумісна спільна власність.

У Франції порядок укладання шлюбного договору суворо регламентований і відхід від встановлених норм призводить до визнання даного договору не дійсним, але деякі норми можуть продовжувати свою дію недійсного шлюбного договору. Письмова форма є обов'язковою, а вносити зміни у договір можна лише за рішенням суду.

Висновки. Отже, цивільне законодавство Франції змогло вдало поєднати регулювання майнових відносин пар які укладають законний шлюб, та пар які проживають спільно без офіційного шлюбу. Шлюбний договір у Франції має свій аналог договір про майнову спільність. Даний договір відрізняється лише наявністю чи відсутністю шлюбного договору, що в свою чергу дає можливість на законодавчому рівні закріпити майнові відноси між парою яка не перебуває в шлюбі. Водночас, незважаючи на не досить детальну регламентацію умов шлюбного договору, французьке законодавство завдяки практиці, що склалась протягом багатьох століть, відзначається високою стабільністю та ефективністю правового регулювання відносин подружжя за допомогою шлюбного договору.

Список використаних джерел та літератури:

1. Олійник О. С. Правовий аналіз інституту шлюбного договору за законодавством Франції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: file:///C:/Users/samsung/Downloads/apvchzu_2008_20_17.pdf
2. Стеценко О. Типові умови шлюбного контракту. Юридическая практика. – 2006. № 39.
3. Фединак Г.С. Міжнародне приватне право: Підручник. – Київ: Атіка, 2005.- 544 с.
4. Цивільний кодекс Франції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://constitutions.ru/?p=416>

Горай Олег Станіславович,
кандидат економічних наук, доцент,
Державний університет «Житомирська політехніка»
Яцківська Анастасія, студентка 2-го курсу,
Державний університет «Житомирська політехніка»

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ТА СВОБОД ГРОМАДЯНИНА: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТА ЇХ ВИРІШЕННЯ

Конституцій України — основний закон держави України. Вона визначає, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визначаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. [4] (ст. 3 Конституції України). Діяльність держави повинна буди спрямована на забезпечення та реалізацію даного положення, оскільки проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини на початку ХХІ століття набули світового та глобального значення і стоять на першому місці у міжнародній системі критеріїв оцінювання рівня розвитку демократії у державі та суспільстві [7].

Дослідження проблем реалізації прав та свобод людини є актуальним на сучасному розвитку України, як держави, адже людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека є Основним Законом України найвищою соціальною цінністю, здійснення основних прав і свобод, гарантій та інтересів людини і громадянина є пріоритетним завданням держави. А ефективне виконання цього завдання є можливим тільки через виконання конституційного принципу верховенства права, стосовно якого на сьогодні і виникають численні проблеми, які на превеликий жаль, спричиняють труднощі ц реалізації прав людини.

Глобального характеру набувають проблемні питання щодо прав людини і громадянина, в тому аспекті що стосується реалізації в практичній діяльності, а не тільки їх регламентація. Реалізація прав людини – це складний процес, що включає в себе механізм та форми реалізації права, за рахунок яких формується мета дослідження, що полягає у виявленні проблемних питань реалізації прав людини та запропоновані шляхів їх подолання в контексті формування правової та соціальної держави та розвитку демократії в Україні.